

Vicariate of the Ukrainian Orthodox Church Kyivan Patriarchate in the USA and Canada

300 East Army Trail Road
Bloomington, Illinois 60108

His Holiness Patriarch of Kyiv and all Ukraine FILARET
Secretary of the Vicariate Very Rev. Victor Poliarny – Tel: (630) 307 2477

Web Site: www.uockp.net

Editor's E-Mail: VrevPoliarny@AOL.Com

*“Любити Бога і любити Батьківщину –
це є найбільша чеснота.
Служити Українській Церкві і Батьківщині –
це є найбільший обов'язок”
(Митрополит Василь Липківський)*

У неділю четверту Великого посту Високопреосвященний митрополит Димитрій звершив Божественну Літургію свт. Василя Великого у Покровському кафедральному соборі

25 березня у неділю четверту Великого посту, коли вшановується пам'ять преподобного Іоанна Ліствичника, Високопреосвященний митрополит Львівський і Сокальський Димитрій звершив Божественну Літургію свт. Василя Великого у кафедральному соборі Покрови Пресвятої Богородиці м. Львова..

За Літургією Високопреосвященний митрополит Димитрій звершив ієрейську хіротонію над дияконом Михаїлом Лещишином.

Після завершення Богослужіння Владика Димитрій наділив своїм

архипастирським благословенням вірян, що молились за Літургією.

З благословення Святійшого Отця нашого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета ієрей Михайло Лещишин призначається на Катедру Святого Андрія Первозваного в Блумінгдел як сотрудник настоятеля Катедри прот. Віктора Полярного.

Парафія св. Андрія Первозваного в Блумінгдейл вітає о. Михайла Лещишина з рукоположенням в сан ієрея. Ієрей Михайло І на Вербну Неділю вже буде співслужити у храмі св. Андрія.

Бажаємо всього найкращого у служінні церкви і народові!

Многі і щасливі літа!

Коментар митрополита Димитрія "Львівській газеті" про можливість об'єднання Церков в Україні

Створення єдиної помісної Української Церкви можливе. Але за однієї умови: хтось до когось повинен прийти. Якщо говорити про об'єднання Українського Православ'я, то це питання дуже легке. А щодо об'єднання Православної Церкви з Греко-Католицькою, то між нами є

протиріччя догматичного характеру. На українських теренах об'єднання наших Церков можливе, якщо повернутися до стану церковних справ до 1596 року, коли була єдина Православна Київська Митрополія, тобто до того часу, коли за артикулами Берестейської унії утворилася УГКЦ.

Православні і греко-католики, хоча й мають в одному слові відмінний «Символ віри», але ми однаково віруємо «в єдину Святу Соборну і Апостольську Церкву». І це справді так є — Церква насправді єдина, і розділена не духовно, а нашими людськими розумами. Істина ж єдина і вона є в Бога.

Православна і Греко-Католицька Церкви мають різні вчення. В історії вже були намагання об'єднати Церкву. Тоді поставало питання створювати певну структуру, окрему Церкву, яка визнавала б і Папу, і православних Патріархів. Не можна зробити симбіозу із тих розходжень, які відбулися. Якщо ми шукаємо золоту середину, доведеться утворити нову гілку християнства і назвати її, скажімо, Українська Апостольська Церква. Але тоді ми вже ніяк не будемо ані православними, ані католиками.

Створення єдиної помісної Української Церкви можливе тоді, коли Київський Патріархат буде визнаний усіма Православними Церквами. І тоді питання об'єднання православних із православними і з греко-католиками постане дуже швидко, і воно, думаю, відбуватиметься на богословській догматичній основі Православної Церкви. Адже вважаю, що УПЦ КП є осердям об'єднувачих процесів.

Для об'єднання православних в Україні нині є всі умови. Втім, зараз немає жодного діалогу між трьома гілками Православ'я в Україні. Ієрархи Церков бажали б сісти за стіл переговорів, але наразі є дуже багато причин, які перешкоджають цьому. Але щоб

розкривати всі ці причини нашого неєднання, треба переходити на постаті, когось звинувачувати, чого б я не хотів робити у перший тиждень Великого посту. Але об'єднання буде. Як не сьогодні, то завтра.

"Львівська газета", №10 (659) від 8 березня 2012 року

Про «повторні» звершення таїнств в Московському патріархаті

Як відомо, після розвалу Радянського Союзу на окремі, самостійні держави, в багатьох посттоталітарних країнах, духовні керівники РПЦ не можуть змиритись з природною неминучістю залишення важелів впливу над українськими святинями, котрі сьогодні намагаються «приватизувати», або захопити, а також над віруючими народами в незалежних державах, застосовуючи для цього різноманітні способи. Не виключенням стала і Україна, в котрій і до нині точиться боротьба за управління Українською Церквою та її православним, віруючим народом.

Без кровопролиття український народ, шляхом самовизначення та доброї волі 24 серпня 1991 року проголосив свою державну незалежність. Відповідно, згідно канонічних правил: 17-го IV та 38-го VI Вселенського Соборів, котрі проголошують, що: **«громадянським та земельним розподілом нехай відповідає і розподіл церковних справ»**, тобто, церковно-адміністративний устрій повинен відповідати устрою державному, а також, дотримуючись 34-го Апостольського правила, яке говорить, що: **«єпископам усякого народу належить знати першого серед них і визнавати його як главу»**, - Українська Православна Церква, фактично, вступила в повну адміністративну незалежність при збереженні повної єдності віровчення,

богослужіння та церковного устрою з усіма Помісними Православними Церквами.

Канонічну правильність цього шляху УПЦ було доведено на Помісному Соборі УАПЦ 5-6 червня 1990 року та Помісному Соборі УПЦ 1-3 листопада 1991 року, чим Українська Православна Церква проголосила свою автокефалію. Отже, фактором для проголошення автокефалії є політична незалежність народу, серед якого відповідна Помісна Церква несе своє служіння. За канонічним правом, право на проголошення автокефалії, за наявності належних умов і підстав, однією з яких є відповідна державно-адміністративна незалежність, належить Собору Церкви на чолі з її Предстоятелем, яка проголошує свою автокефалію, але зовсім не самочинному, таємному, позацерковному зібранню єпископів без Предстоятеля Церкви, котре не має ніякої законної сили, як це мало місце в Харкові на чолі з рядовим єпархіальним архієреєм – митрополитом Никодимом 27 травня 1992 року, усунувши законного Предстоятеля УПЦ, тодішнього митрополита Філарета (нинішнього Патріарха УПЦ КП) від канонічно-законного управління Помісною Українською Православною Церквою.

На Об'єднавчому Соборі УАПЦ та УПЦ в Києві 25-26 червня 1992 року, об'єдналися в єдину Церкву, котра отримала назву **Українська Православна Церква Київський Патріархат**. Таким чином, УПЦ КП пройшла не лише історичний але й канонічно-еволюційний шлях свого становлення та утвердження, а так, як вона Церква незалежного українського народу, проповідуючи православне віровчення та дотримуючись канонів та звичаїв Вселенського Православ'я, отже, - вона справжня Помісна Православна Церква.

Посилаючись на вищевикладене канонічне право, постає логічне запитання: всупереч яким канонам УПЦ КП, Церква незалежного українського народу повинна вважатись неканонічною? Хіба тому, що Російська Церква висунула безпідставні та неаргументовані анафеми тодішньому митрополиту Філарету, нині Предстоятелю УПЦ КП, як мало місце з рядом церковно-державних діячів України на протязі минулої історії? Різні українофоби говорять про те, що митрополит Філарет нібито-то порушив усну клятву і не пішов, відповідно до неї у відставку з посади Предстоятеля УПЦ, про що заявляв на засіданні Архієрейського Собору РПЦ. Слід зауважити, що згідно того ж канонічного права, котрим керується у своєму житті кожна Помісна Православна Церква, зокрема, посилаючись на 9-е правило III-Вселенського Собору, а також на 3-є правило свт. Кирила Олександрійського: *«Залишення ієрархом кафедри під тиском або через страх за своє життя вважається тяжким гріхом»*. Відречення від управління кафедри в такому випадку – вважати недійсним.

Виникає логічне запитання: то хто порушив канони в цьому випадку, той хто слідує ними і виконує їх, чи той, хто порушує їх? З логічної відповіді випливає і відповідь: хто канонічний, а хто ні. Наш Предстоятель – Патріарх Філарет слідує канонам Святої Соборної і Апостольської Церкви, йдучи шляхом автокефалії, згідно канонічного права Вселенської Церкви, а тому благодатність Таїнств, звершених в УПЦ КП – Помісній Церкві не може ставитись під сумнів, бо УПЦ КП – Церква не єретична, а Православна, а в єресі її ніхто не може звинуватити. Якби вона сповідувала єресь, тоді Таїнства її не визнавались би Православною вірою.

Щодо основного питання, то слід зауважити, що зараз по місцях на

території незалежної України, т.зв., - «канонічними» єпископами і священниками Московського Патріархату звершуються неприпустимі в практиці Вселенського Православ'я, антиканонічні, заборонені Священним Писанням, Священним Переданням, Символом Віри, догматами, руйнівні для душ практики «повторення Таїнств» і священнодій, таких як: Хрещення, Вінчання, поховання, Хіротонії, попередньо звершених у Київському Патріархаті. Цікаво, чи задумується духовенство Московського Патріархату на Україні, що приносить для них самих та для душ тих, кого вони схиляють до цієї гріховної практики? Чим же керуються «канонічні» представники Московського Патріархату?

Найперше слід зазначити, що жодного офіційного документу всередині РПЦ та УПЦ МП, котрий би канонічно обґрунтував та дозволяв повторне звершення Таїнств над православними українцями – не існує. Вже з цієї причини стає зрозумілим, що така практика «канонічним духовенством» звершується самочинно, без благословення Церкви, а отже, проти волі Божої. Натомість, подивімось, що говорять з цього приводу канони Кафолічної, Святої, Соборної і Апостольської Церкви, котрими керується і яких дотримується Вселенська Православна Церква з часу Її заснування Пастиреначалком – Господом нашим Ісусом Христом в день П'ятидесятниці в 33 році по Різді Христовому? Зокрема, 47-е Апостольське правило гласить: **«Якщо єпископ або пресвітер знову охрестить того, хто отримав правильне хрещення – нехай буде позбавлений сану як той, хто насміхається з Христа і смерті Господньої!»**

Після цього виникає логічне запитання, чи залишається благодатність православного священника чи єпископа після того, коли він повторно «перехрещує», «перевінчує»,

«перерукопокладає»? Хто чим би не оправдовував би цей тяжкий гріх, але відповідь на це запитання міститься в самому 47-му правилі святих Апостолів. Стосовно єпископів, котрі наважуються звершувати «повторні» хіротонії, Апостольські правила, зокрема 68-е, визначає наступне покарання за цей духовний злочин: **«Якщо хто - єпископ, пресвітер чи дякон, прийме від когонебудь друге рукоположення, - нехай буде вивержений зі священного чину і він, і той, хто рукоположив!»** Ось і всі канони, котрі і визначають, хто живе за ними, а хто руйнує і спотворює їх, відповідно, хто канонічний, а хто ні.

Духовенство Української Православної Церкви Київського Патріархату, через хіротонії патріарха Філарета і митрополита Якова (Панчука) а також митрополита Андрія (Горака) має законне апостольське приємство. Підсумовуючи свою статтю хочеться поставити ряд запитань, логічну відповідь на котрі дасть вищевикладений короткий нарис:

1. Ким, насправді, не визнаються Таїнства, звершені в Київському Патріархаті: Богом чи структурою Московського Патріархату?

2. Хто ж насправді порушує канони Вселенської Церкви звершуючи «повторні Таїнства» над православними українцями, духовенство Київського чи Московського Патріархату? До цього слід додати, що в Київському патріархаті не зафіксовано жодного випадку такого тяжкого, антиканонічного гріха.

3. Чи залишається перед Богом і Церквою у єпископів і священників Московського Патріархату, котрі «повторно» звершують Таїнства над православними, прямо порушуючи Апостольські правила, надалі звершувати священнодій?

Треба знати, що і миряни, які дозволяють звершувати над собою «повторні Таїнства» так само тяжко соґрішають. Приналежність Київського

Патріархату до Єдиної Святої Соборної і Апостольської Церкви визначається правильним і православним сповіданням віри та істини, заповіданої Господом Ісусом Христом через святих Апостолів усім, хто вірує в Нього, дотриманням Апостольських, зауважмо, канонічних, правил, котрі регламентують послідовність утворення Помісної Церкви в незалежній державі, з чітко визначеними кордонами і межами, а не адміністративною єдністю з Московським, або якимось іншим Патріархатом. В реаліях українського церковного життя спостерігається бажання підмінити поняття містичної єдності з Московським Патріархатом.

Тому, цінуючи дотримання канонів, на своєму шляху до автокефалії, Помісна Українська Церква – Київського Патріархату, зберігаючи апостольське приємство у хіротоніях свідчить, що благодатність її життя залежить, в першу чергу, від Самого Духа Святого, Який безперервно діє в Церкві та: « дише, де хоче» (Ін.3.8), а не там, де йому вказують смертні люди.

*прот. Сергій Лучанін,
кандидат богословських наук
член національної спілки журналістів
України,
викладач Рівненської Духовної Семінарії,
настоятель Св.Воскресенської парафії
УПЦ КП м. Рівного (Новий Двір).
Церква.info*

Патріарх Філарет звершив панахиду за спочилим Миколаєм Плав'юком

10 березня 2012 року в м. Бурлінгтон (Онтаріо, Канада) на 87-му році життя помер останній Президент Української Народної Республіки в екзилі, Голова Організації Українських Націоналістів,

Голова Правління Фундації імені О. Ольжича Микола Плав'юк.

15 березня Святійший Патріарх Філарет відслужив у Володимирському соборі панахиду за упокій душі спочилого. Разом зі Святійшим Владикою молилося соборне духовенство.

***

Микола Васильович Плав'юк народився 5 червня 1925 року в с.Русів Снятинського району Івано-Франківської області. Навчався у Снятинській школі, де розпочав громадсько-політичну діяльність, увійшовши до юнацтва, а згодом до членства ОУН. З 1942 року брав участь в українському русі опору проти німецьких окупантів. У повоєнні роки, опинившись на еміграції в Німеччині, брав участь у захисті прав української молоді, що була вивезена нацистами до Німеччини в табори смерті та на примусові роботи й по війні лишилася поза межами України. 1946 року здобув середню освіту в таборі для переміщених осіб, а 1949 закінчив Мюнхенський університет, був одним з організаторів студентського руху – як член Центрального Союзу українських студентів (ЦЕСУС), активіст «Пласту», референт від студентства Проводу ОУН.

М. Плав'юк емігрував до Канади у 1949 р., де закінчив Монреальський університет «Конкордія» (1954) і розпочав професійну кар'єру в «Ессекс Пекерс», поступово просуваючись у кар'єрі до посади президента цієї компанії. Активно працював в українському громадському житті. Його обирають членом Президії Українського Національного Об'єднання (1956), заступником Голови, а 1956-1966 рр. М. Плав'юк – Голова УНО, найавторитетнішої української організації в Канаді.

Одночасно М. Плав'юк займає керівні позиції в Організації Українських Націоналістів, де з 1964 р. він став членом Проводу, у 1960–1970 рр. очолював Координаційну Раду

Ідеологічно Споріднених Націоналістичних Організацій (ІСНО). З 1979 р. до останніх днів свого життя Микола Плав'юк – Голова Організації Українських націоналістів. 1993 року в м.Ірпінь під Києвом він скликав XII Великий Збір Українських Націоналістів, легалізувавши діяльність ОУН в Незалежній Україні.

М. Плав'юк виступив одним з ініціаторів створення і був безпосереднім організатором Світового Конгресу Вільних Українців (СКВУ). На Першому Конгресі СКВУ (1967) його було обрано Генеральним секретарем. Активна діяльність М. Плав'юка на цій посаді була поцінована громадськістю, і на наступних форумах його обирали віце-президентом (1973-1978), і знову Президентом СКВУ (1978-80).

З 1988 р. Микола Плав'юк – віце-президент, а з грудня 1988, після смерті Миколи Ливицького, – Президент Державного Центру Української Народної Республіки у вигнанні, який діяв в еміграції і був безперервним легітимним носієм Української державності від 1917 року. З проголошенням Незалежності України Державний Центр УНР в екзилі ухвалив історичне рішення про передачу повноважень діючій владі незалежної України. В серпні 1992 р. в Києві відбулася урочиста передача повноважень та історичних атрибутів влади (клейнодів) Президентові, Голові Верховної Ради та Прем'єр-міністрові України.

1993 року М. Плав'юку Указом Президента України було надано українське громадянство.

В Україні М. Плав'юк заснував і очолив Фундацію ім. Олега Ольжича, Видавництво ім. Олени Теліги, став ініціатором створення інших громадських організацій. Він – автор багатьох статей та матеріалів з політології, актуальних питань сучасної політики та закордонного українства в українській та англомовній

пресі, ініціатор видання книг про видатних українських діячів, зокрема, Олену Телігу, Д.Квітковського, О.Штуля-Ждановича та ін. Завдяки його піклуванню на державне збереження в Україні передано архівні матеріали Державного Центру України, виходять друком матеріали з архіву ОУН.

Микола Плав'юк мав численні нагороди і відзнаки. За заслуги на ниві українського громадсько-політичного життя в діаспорі Світовий Конгрес Українців нагородив Миколу Плав'юка медаллю Св. Володимира Великого, а Конгрес Українців Канади - Шевченківською медаллю.

1996 р. Указом Президента України він був нагороджений орденом «За заслуги» III-го ступеня. 2002 р. Указом Президента України Віктора Ющенка його було відзначено орденом Князя Ярослава Мудрого II-го ступеня, 2007 р. – Князя Ярослава Мудрого I-го ступеня.

Микола Плав'юк залишив у глибокій жалобі дружину Ярославу, з якою прожив 64 роки, четверо дітей - Ореста, Нестора, Уляну, Оксану, дев'ять онуків і четверо правнуків.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ МИКОЛІ ПЛАВ'ЮКУ!

Андрій ГОЛОВКОВ, кореспондент «Церква.info»

Президент України зустрівся з ВРЦІРО

21 березня 2012 р. Президент України Віктор Янукович у своїй офіційній резиденції зустрівся з главами та представниками конфесій – членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій. Від УПЦ Київського Патріархату в зустрічі взяв участь Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. Його супроводжував секретар Священного Синоду архієпископ Євстратій.

З боку держави окрім Президента у зустрічі взяли участь віце-прем'єр з гуманітарних питань Раїса Богатирьова, міністр культури України Михайло Кулиняк, радник Президента України – керівник Головного управління з гуманітарних і суспільно-політичних питань Адміністрації Президента України Ганна Герман, перший заступник міністра культури України Юрій Богуцький.

Вітаючи церковних діячів на зустрічі, Глава держави висловив упевненість, що під час сьогоднішньої розмови сторони обговорять актуальні питання розвитку країни. «Я хотів би послухати вас – що змінилося за рік у нашій державі, почути ваші думки», – сказав він. «Хотів би подякувати вам всім за те духовне служіння, яке ви несете людям», – сказав В.Янукович.

Президент також побажав якнайскорішого одужання Предстоятелю УПЦ (Московського Патріархату) митрополиту Володимиру, який через хворобу був відсутній на зустрічі. «Він зараз хворіє. Я постійно тримаю з ним зв'язок, він пообіцяв уже на Великдень переїхати з лікарні в монастир. Я знаю, що ви всі його відвідуєте. І після ваших відвідин у нього поліпшуються різні аналізи, підвищується життєвий тонус», – зазначив Президент.

У вступному слові Глава держави торкнувся широкого кола проблем, з якими стикається країна та розповів про намічені державою шляхи їхнього вирішення.

Зокрема він зазначив, що Україна продовжує працювати над приведенням своїх демократичних та правових стандартів у відповідність до норм Європейського Союзу. Глава держави наголосив: євроінтеграційний курс України передбачає насамперед адаптацію за всіма напрямками життя до стандартів країн ЄС.

«Підготовка у нас триває, ми пройшли великий шлях євроінтеграції, маємо

певну програму євроінтеграції. Йде гармонізація українського законодавства з європейським», – наголосив Віктор Янукович.

Говорячи про гуманітарну сферу, Президент зазначив, що найближчим часом буде розглянуто Проект програми гуманітарного розвитку України, який підготували фахівці Національної академії наук. Віктор Янукович запросив представників Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій долучитися до розгляду цього документу.

Він висловив переконання, що належне місце у Програмі має бути відведено духовному розвитку України. «Згідно з Конституцією, Церква відділена від держави, але, за великим рахунком, мета в нас одна – створення умов для життя людей і будівництво сильної країни», – наголосив Віктор Янукович.

Президент також підкреслив, що влада повинна забезпечувати рівні умови та можливості для всіх громадян України, незалежно від їх релігійної приналежності. «Держава, безумовно, повинна створювати рівні умови для всіх. Щоб кожна людина була наділена тою увагою і повагою, яких вона потребує», – сказав Глава держави. Він зазначив: у людей не повинно бути жодних перешкод для задоволення їхніх духовних потреб.

Президент наголосив, що вважає неприпустимим порушення принципу рівності в питанні реалізації прав і можливостей віруючих різних конфесій.

У цьому контексті В. Янукович зазначив, що у релігійних громад не повинно виникати проблем з отриманням земельних ділянок для будівництва культових споруд. «Україна має багато землі, тому проблем з її виділенням для побудови релігійних споруд взагалі не повинно виникати» – сказав він.

Глава держави запропонував керівникам Церков і релігійних організацій проводити зустрічі на постійній основі двічі на рік. Наступну зустріч він

запропонував провести наприкінці літа – на початку осені цього року. «Ми з вами робимо велику справу – ми фактично єднаємо країну», – сказав Глава держави. Він підкреслив, що йдеться про спільну відповідальність за стан справ у країні та її розвиток.

Виступаючи на зустрічі Патріарх Київський Філарет відзначив, що хоча на цей же час була запланована зустріч з Брюсселі, всі присутні глави та представники конфесій прибули на зустріч з Президентом України, що свідчить про повагу до Глави держави. «Ми вважаємо, що зустрічі Ради закордоном дуже важливі і корисні як для нас, так і для України, – підкреслив Патріарх. Ми йдемо до Європи, а тому повинні більше спілкуватися з Європою, щоби і ми знали про неї, і вона краще знала про Україну».

Предстоятель зазначив, що Церкви підтримують європейську інтеграцію України і саме у цьому контексті був запланований візит до Брюсселю. «Бо з Європи до нас йде багато доброго, але також є і недобре, особливо у моральній сфері. Бо там законами дозволяють так звані «одностатеві шлюби» і дехто й Україні пропонує такі закони. А ми всі проти цього» – підкреслив Святійший Владика.

Патріарх Філарет також звернув увагу на важливість подальшого поглиблення церковно-державного діалогу, відзначивши у зв'язку з цим нещодавню зустріч Ради з віце-прем'єр-міністром Раїсою Богатирьовою. Від імені учасників зустрічі з Президентом Святійший Владика передав Главі держави підписаний всіма ними лист з переліком актуальних питань щодо подальшої співпраці.

На завершення Предстоятель звернув увагу В. Януковича на проблему із виділенням у Сімферополі земельної ділянки під будівництво кафедрального собору Київського Патріархату.

Звернення з цього приводу кримської громадськості вже надійшло на адресу Глави держави.

В цілому зустріч тривала 2,5 години.

Коментуючи для Релігійної інформаційної служби України її підсумки речник Київської Патріархії архієпископ Євстратій зазначив, що у Київському Патріархаті нею загалом задоволені. «Ця зустріч була найдовшою із усіх тих, що були раніше. Вона тривала 2,5 години» – сказав він.

Владика зауважив, що навколо зібрання було певне напруження. Адже раніше члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій планували здійснити візит до Брюсселю, але практично в останній момент поїздка була скасована.

«Безперечно, що було певне напруження навколо цієї зустрічі. Президент сказав, що він не знав, що вона співпадає із запланованим нами візитом», - заявив архієпископ.

За словами владика Євстратія Віктор Янукович пообіцяв щодо поданих письмових і усних пропозицій, висловлених на зустрічі, що все це буде опрацьоване і буде подано у вигляді доручень відповідним органам влади.

Архієпископ Євстратій також наголосив, що члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій не відмовилися від поїздки у Брюссель і здійснять її у найбільш сприятливий для цього час. Про це вони поінформували і Віктора Януковича.

«Члени ВРЦ і РО повідомили Віктора Януковича, що ми маємо намір згодом поїхати у Брюссель. Патріарх Філарет і Верховний Архієпископ Святослав сказали, якою є мета цієї поїздки і для чого це робиться, щоби зняти будь-які можливі непорозуміння в цьому питанні» – підкреслив владика.

Також на думку владика найбільшим конструктивом зустрічі можна вважати те,

що Президент наголосив на рівності в Україні усіх Церков.

«Ми сподіваємося, що слова Президента про рівність Церков в Україні будуть почуті місцевою владою і будуть нею виконуватися, не буде вибіркового підходу до конфесій, бо Президент акцентував, що землі в Україні багато і кожна конфесія зможе на ній будувати храми», – сказав владика Євстратій.

Прес-центр Київської Патріархії

Візит до Брюсселю релігійних лідерів України зумисно зірвали, - Ніко Ланге

Представники Євросоюзу та особи, які планували поїздки членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій до Брюсселю, вважають, що візит релігійних діячів зумисно зірвала українська влада. Таку думку у коментарі для РІСУ висловив Ніко Ланге – керівник представництва фонду Конрада Аденауера, один із співорганізаторів поїздки.

«Склалося враження, що це було спеціально зроблено, щоби лідери українських Церков і релігійних організацій не приїхали до Брюсселю. Для людей, які організували цей візит, та для потенційних співрозмовників у Брюсселі це очевидно», - сказав він.

Ніко Ланге повідомив, що візит до Брюсселю все одно відбудеться. Імовірно, зустріч пройде після Великодня, проте точної дати він не назвав, пославшись на те, що важко узгодити час, який би підходив усім без винятку членам ВРЦІРО.

«Це не означає, що візит скасовано, це означає, що візит перенесено. І ми будемо знову намагатися його організувати», - запевнив керівник

представництва фонду Конрада Аденауера.

Ніко Ланге зазначив, європейські лідери - Герман ван Ромпей, Штефан Фюле, Вілфред Мартенс добре обізнані із українськими реаліями. Усі вони мають певний досвід спілкування із нашими політиками. Тому європейці хотіли б зустрітися із лідерами Церков. На його думку, Україна, як багатоконфесійна держава, може вигідно представити свої духовні традиції, культуру в ЄС. І українські релігійні діячі можуть це зробити якнайкраще.

Керівник представництва фонду Конрада Аденауера водночас не заперечив, що європейські лідери поцікавляться у представників духовенства і їхньою думкою щодо сучасного суспільно-політичного життя в Україні.

«Керівникам ЄС також цікаво було б почути від релігійних лідерів про події в Україні. Це дуже важливо, тому що, на відміну від політичних інститутів або політиків зокрема, до українських Церков є велика повага», - наголосив він.

Нагадаємо, візит членів ВРЦІРО був запланований на 21 березня. Однак його скасували через зустріч із Президентом Віктором Януковичем. Поїздки релігійних лідерів України до Брюсселю організатори готували впродовж чотирьох місяців.

http://risu.org.ua/ua/index/all_news/confessional/auccro/47449/

Провал православної реформації

Для того щоб зрозуміти процеси, які нині відбуваються в УПЦ МП, потрібно знати, що відбувається в Російській православній церкві загалом. Бо Київська митрополія, незважаючи на її автономний чи залежний статус, перебуває у юрисдикції РПЦ.

Насправді причини конфлікту набагато глибші, аніж підклимна боротьба за владу на київській кафедрі. Консервативна частина РПЦ намагається зупинити процес православної реформації, який розпочався з Києва.

Чи хоче УПЦ МП автокефалії?

За останній місяць з'явилася численна кількість сюжетів та публікацій, присвячених протистоянням в УПЦ Московського патріархату. Переважна більшість з них однотипні і базуються на тезах: в Київській митрополії діє дві конкуруючі групи – "москвофілів" та "автокефалістів"; одна з них тяжіє до Москви, інша вимагає розширення автономії в управлінні.

Конфлікт загрожує перерости в черговий розкол. Тобто якщо йти за цією логікою далі, виходить, що частина УПЦ МП включно з митрополитом Володимиром (Сабоданом), готова відокремитися від РПЦ.

Жоден з експертів чомусь не відзначив, що протягом цілого місяця "періоду напіврозпаду УПЦ" жодного виразного коментаря не зробив патріарх Кирил (Гундяєв). Так, ніби "розколи" і боротьба з ними, – це щось буденне і повсякденне для російського православ'я.

І це при тому, що самі учасники конфлікту (або їхні прихильники) активно використовували "розкольницьку" риторику у суперечці.

Насправді ті, хто роблять з митрополита Володимира "розкольника", грішать проти істини. У 1992 році нинішній глава УПЦ і був переведений на київську кафедру, щоб не дозволити створення в Україні Помісної православної церкви.

Можна припустити, що за 20 років Володимир радикально змінив свою думку і ось тепер, прикутий до інвалідного візка, вирішив очолити рух "подалі від Москви".

Факти свідчать про інше. За останні два десятки років свого служіння глава УПЦ

не обмовився про можливість зміни статусу УПЦ. Навпаки, будь-які спроби представників УПЦ Київського патріархату налагодити конструктивний діалог щодо можливості об'єднання в єдину Українську церкву, відкидалися.

Позиція Київської митрополії була і залишається жорсткою: УПЦ МП не визнає ні канонічності Київського патріархату, ні його обрядів, вимагаючи від керівників КП покаяння і саморозпуску. За що митрополит Володимир отримував подяки як від патріарха Олексія II (Рідігера), так і від Кирила (Гундяєва).

Криза місіонерства

Формулювання "огуда Святого Духа", яке 21 лютого 2012 року було застосоване Синодом УПЦ стосовно головного "бунтівника", секретаря митрополита Володимира Олександра (Драбинка), з позиції церковної догматики є "смертним гріхом". Наступний крок – проголошення анафеми (відлучення від Церкви).

Що ж так налякало одесько-донецьке "політбюро" у складі синоду УПЦ в особі 35-річного отця Олександра? Наївно припускати, що секретар митрополита міг стати причиною розколу. Та й скільки єпископів його підтримували – один-два з понад шістдесяті?

І що він міг би зробити: створити ще одну православну деномінацію в Україні? Отримати автокефалію? Це виглядає смішно, хоча б з позиції того, що багатомільйонна УПЦ КП вже 20 років марно добивається такого визнання від інших православних церков.

"Самостійництво", у якому звинувачують певну частину кліру УПЦ МП, пов'язане не з їхніми спробами вибороти автокефалію. Це значно ширший рух всередині Російської православної церкви, спрямований на її реформування.

Сьогодні наявний незаперечний факт: РПЦ втратила місіонерський потенціал. Їй

нема куди далі ні поширюватися, ні розвиватися.

Останній здобуток стався у 2007 році за патріарха Олексія II, коли відбулося об'єднання РПЦ з РПЦ закордонною. І це на фоні значних втрат позицій в силу різних причин у Середній Азії, на Кавказі, в Україні, Прибалтиці, Центрально-Східній Європі і самій Росії (Татарстан, Башкирія).

Пропонувалося кілька шляхів популяризації російського православ'я.

Перший. Його раціональна адогматизація і лібералізація проповіді, загальнодоступність для всіх, передусім для молоді. Щось на кшталт протестантизму в малюнках.

Цю місію активно педалює протодиякон Андрій Кураєв. Це йому належать фрази: "Братишка, Христос воскрес!", "Если вы будете любить друг друга, то однажды вы сможете поговорить с Виктором Цоем. Лет через сто, сидя на облаке и свесив ножки..." тощо.

Другий шлях – прорабсько-архітектурний. Щоб збільшити кількість віруючих, потрібно побудувати більше церков. Цю позицію лобіює патріарх РПЦ Кирил, наприклад, підтримавши ідею будівництва у Москві 200 нових храмів.

Але те, що це тупиковий шлях, розумів ще Олексій II, який у грудні 2003 року констатував, що у порівнянні з православним ренесансом 90-х відбувається падіння практичної релігійності: церкви в запустінні, і чим більше буде церков, тим менше до них ходитиме людей.

Логіка покійного патріарха зрозуміла: збільшення храмів збільшує лише кількість священнослужителів, а не парафіян.

Нарешті, третій шлях – провести оновлення усього церковного життя та устрою: демократизувати управління і модернізувати богослужіння. Саме тут і ховаються основні причини новітнього

конфлікту так званих "автокефалістів" і "москвофілів" з УПЦ.

Церква для людей проти Церкви "сама-в-собі"

Вже сто років в РПЦ точиться суперечка про те, чи потрібне реформування богослужбової мови і церковного уставу. Хвилі "обновленства" накочувалися у 1906 році, 1917-1918 роках, першій половині 90-х років минулого століття, б'ють у церковний причал і сьогодні.

Сучасні молоді реформатори з УПЦ МП намагаються донести елементарну думку до ревнителів середньовічного московського православ'я: основною перепорою для залучення віруючих є проведення церковних служб малозрозумілою церковнослов'янською мовою.

Про що у 1995 році не без іронії писав архієпископ РПЦ Михайло (Мудьюгин), пропонуючи рядовому російському віруючому перекласти фразу: "Яко еще и молитва Моя во благоволении их, пожерта быша при камени судии их. Услышатся глаголи мои яко возмогоша, яко толща земли проседесе на земли, расточишася кости их при аде" (Пс 140:5-7).

Досвід УПЦ Київського патріархату та українських греко-католиків, реформи Римо-католицької церкви після II Ватиканського собору у 60-х роках XX століття продемонстрували, що зрозумілість церковної служби сприяють залученню народу до активного релігійного життя.

Можливо, хтось не знає, що нинішній російський патріарх Кирил був духовним учнем митрополита часів СРСР Никодима Ротова (1929-1978). Сам єпископ Никодим належав до партії "реформаторів" і намагався зробити богослужбові тексти більш зрозумілими для віруючих. Він власноруч їх переклав російською мовою.

Ротов шукав точки дотику з католиками, переклав російською "Духовні вправи"

Ігнатія Лойоли, засновника ордену єзуїтів, і як кажуть, постійно займався духовністю єзуїтів.

Але для патерналістської Росії будь-які реформістські ідеї виглядають ворожими, на відміну від тієї ж України, де існує більша релігійна свобода.

Як би це парадоксально не звучало (особливо з української точки зору), але в Росії багато хто на Кирила дивиться як на "анти-православного" патріарха, справжнє духовне чадо єпископа Никодима, звинувачуючи його у прихильності церковному лібералізму та "єкуменічному" поступі.

Справа у тому, що в РПЦ існує потужний реакційний рух справжнього мракобісся, що знаходить своїх прихильників як серед російського, так і серед українського єпископату.

Це ті, хто вірять в масонсько-сатанинську силу персональних ідентифікаційних кодів, паспортів, Євросоюзу та США. Ось як відгукувався про Кирила позбавлений сану колишній чукотський архієрей Диомід (Дзюбан), противник "штрих-кодів": "Хороший еретик– это либо искренне покаявшийся, либо мертвый".

Тим-то і можна пояснити мовчання патріарха РПЦ з приводу ситуації в Київській митрополії. Бо і одеський Агафангел (Саввін), і донецький Іларіон (Шукало) є, як кажуть, представниками цього опортуністського православного руху з загостреним і болісним неприйняттям всього "інославного".

Мовчазний вибір Кирила на користь останніх показав його слабким керівником, який вирішив поступитися нагальними реформами для виживання Церкви на користь її стагнації.

Тріщини "Русского мира"

Еволюція у поглядах митрополита Володимира (Сабодана) помітна у тому сенсі, що за час перебування на київській кафедрі він зрозумів необхідність введення у ширший вжиток у церковному

житті народних мов – української, російської.

Звичайно, до Кирила це доносять як "гріх" проти "Русского мира", де все має бути уніфіковане під "церковнослов'янський" стандарт.

Причому вкрай непереконаливі аргументи звучать від поборників "далекої сивини", які захищають церковнослов'янську богослужбову мову: тому що це красиво, тому що це утаємничено, тому що відсутні належні переклади текстів російською та українською.

Воюючи за сумнівну естетику і церковнослов'янський магізм, його прихильників не обходить той факт, що, за даними соціологів, в Росії всього 1% (!) громадян будуть сумлінно дотримуватися Великого посту. В Україні – третина віруючих.

В Молдові все більше людей починають переходити до парафій Румунської православної церкви, бо служби там проводяться румунською (молдавською) мовою, яку розуміють всі, окрім "етнічних росіян".

Проти "московського" стандарту нещодавно збунтувалися священики Болгарської православної церкви у Софії, попросивши болгарського патріарха Максима позбавити парафію святого Миколая російського ігумена, який проводить "московизацію" церковного життя. Перше, що зробив російський засланець, – скасував читання Євангелія болгарською мовою.

Це лише одиничні, але яскраві факти безперспективності просування ідей "Русского мира" поза межами Росії. Протистояння в УПЦ МП засвідчило, що вже самі клірики опираються "руському обмирщенню".

На жаль, історія нічому не вчить консерваторів з РПЦ, які вже кілька разів за трохи більше як 400 років її існування доводили російське православ'я майже до повного знищення.

A grieving Japan marks disaster anniversary

Catherine Makino and Naoyuki Ogi
12 March 2012

A nation paused in grief on 11 March as Japan marked the one-year anniversary of the magnitude-9.0 earthquake, tsunami and nuclear accident that took 19,000 lives and triggered a continuing reconstruction crisis.

As Prime Minister Yoshihiko Noda reminded the Japanese people that their predecessors "have repeatedly risen up from crises," faith communities throughout the country remembered the victims through prayer and acts of worship.

At the National Theater in Tokyo, Emperor Akihito, who is 78 and recovering from heart surgery, and Empress Michiko joined Noda at a memorial service. Live video feeds connected it with ceremonies in the three northeastern coastal prefectures (states) where the tsunami wave came ashore, causing widespread destruction.

At 2:46 p.m., the time the quake struck, participants at the services linked hands in a minute's silence, with the sound of sirens in the background.

As of 10 March, the Japanese National Police Agency confirmed 15,854 deaths and 3,155 people missing. The quake and tsunami heavily damaged the Daiichi nuclear power plant in Fukushima, causing radiation leakage. Some 80,000 residents were displaced due to radiation contamination, with one-quarter still in temporary housing.

In total, some 340,000 people are still living in temporary housing in northeastern Japan, where once-busy seaside towns are now cleared, barren lots. However, millions

of tons of rubble still awaits disposal and regions around the country are blocking the transportation of waste to their areas, according to media reports, in some cases due to radiation fears.

Among the many faith responses, the Association of Shinto Shrines issued a suggested prayer to be read during memorial ceremonies that described the calamity, pleaded that there be no more disasters and asked that people live peacefully.

A Christian ecumenical service was held at the Franciscan Chapel Center in Tokyo, with participants including the Franciscan Chapel Center, St. Paul International Lutheran Church, West Tokyo Union Church and **St. Jude Ukrainian Orthodox Mission** participating.

The Ukrainian Orthodox Church of the Kyiv Patriarchate read a prayer written by His Holiness Patriarch Filaret to be used in all its churches around the world, marking the common bond of experiencing nuclear disasters (Chernobyl and Fukushima) that links Ukraine and Japan.

"It was a great honor to be allowed to participate in Sunday's ecumenical service," said Rev. Paul Koroluk of St. Jude Ukrainian Orthodox Mission in Tokyo. "It is unfortunate that it takes a great tragedy ... to break down barriers we have created between our nations, but yesterday I was given hope that the Holy Spirit will continue to work through our hearts so that we may be able to lead to a common future."

He said he was especially moved by Fr. Russell Becker's homily that communicated the hope of Christ's Resurrection in a variety of ways.

One of the Japanese attendees wrote on the event's Facebook page to thank the Church for praying for Japan and staying in the country. "I thank the Church from the bottom of my heart," he wrote.

Cindy Mullins, an American literary agent

and publisher living in Tokyo, attended a service at Tokyo's St. Alban's Episcopal Church, and commented, "We all came together to mourn as one people."

The Rev. Shotoku Ishikawa conducted a Buddhist memorial ceremony at the Tsukiji Hongwanji Temple in Tokyo, the fifth held by the temple since the disaster.

"Our slogan is 'holding the grief close and sharing it together.' This is what the Buddhist priests of Tsukiji Hongwanji Temples learned from the disaster through various volunteer activities," Ishikawa said. The temple was used as a headquarters for emergency disaster control and sent some priests with food and water to the disaster areas.

After the earthquake, the temple opened its doors for people who were unable to return home. "About 600 people used our temple to spend the night," said Ishikawa. "We offered food and spaces to rest and sleep. Also, we made cell phone chargers available, so people could contact their families or use Internet." He added that the temple later collected donations and held fundraising events.

A Eulogy for John Demjanjuk

The newspaper headline reads, "Nazi dies, avoiding jail time". By any measure John Demjanjuk was not a Nazi. By his worst accusers he was a Prisoner of War forced to work in a Nazi concentration camp. The article concludes, "Demjanjuk was the first man in Germany to be convicted for serving as a guard at a death camp – but without evidence of being involved in any specific murders." How consistent! Over thirty six years – there was never any evidence.

Following his German conviction and sentence, the German government placed him in a nursing home. The court lifted the

warrant of arrest stating that further incarceration would be unlawful pending the appeal and that John would not be a flight risk because of age, illness and the lack of a passport. The Germans had no intention of re-interning him. They were simply waiting for him to die. In any event under German law, a defendant is not considered convicted until all avenues of appeal have been exhausted. John Demjanjuk died before his appeal was heard.

Yet another example of the facts not supporting the headlines! But then this was the nature of John Demjanjuk's thirty six year ordeal. The facts never did fit the accusations either. John Demjanjuk was an enigma for his accusers. The accusations simply did not stick despite fraud, perjury, cover-up and the incessant pressure from the Holocaust drummers.

Over the summer my son who was entering high school was assigned to read "Night" by Eliezer Wiesel, an overwhelmingly moving memoir of Mr. Wiesel, a Jewish inmate at the notorious Auschwitz concentration camp. Mr. Wiesel was brought to Auschwitz from Romania. He wrote of unspeakable horrors including one where a Jewish acquaintance who was deemed fit for work, was forced to work in the crematorium and pushed his own father into the oven.

Eliezer Wiesel suffered at German concentration camps from May 1944 until January 1945 at Auschwitz and then at another camp until early April 1945 when the Americans liberated him, a total of some eleven months. I knew about the notorious Auschwitz camp from my father who was a Ukrainian prisoner there from December 1941 until January 1945. My father suffered at German concentration camps for three and one half years.

John Demjanjuk was a Red Army soldier, essentially Stalin's fodder at the battlefield, considered by his commander-in-chief less important than munitions. He was captured and endured life as a German Prisoner of

War. The end of the war brought little respite since being from the USSR, John had to evade repatriation to the USSR, a nefarious scheme of the Yalta conference where the Allies became complicit in Stalin's crimes. Finally, he managed to emigrate to America and lived there generally peacefully until that peace was disturbed in 1976. What followed was thirty six years of persecution by new tormentors, the Jews and Americans, and old ones the Russians and the Germans.

I knew John Demjanjuk and his family. I met him several times. He always impressed me as being warm, good-natured and of remarkable hopefulness. I met him last in the Munich prison in November 2009 on the eve of his trial. Frankly, neither he, his son, his German attorney nor I fully understood the charges against him. I suspect that the entire legal world marveled when the verdict came down against him. Similar charges had not been leveled against any human being. In fact, ethnic German had been amnestied from similar prosecution by the German government in the 1960's. Here was a case that flew in the face of basic tenets of jurisprudence – selective prosecution, unequal treatment before the law, etc.

I am not suggesting that John Demjanjuk was a saint, after all he was a human being and, I am sure had many faults. I do consider him a martyr. He was a victim of German cruelty, Russian perjury, American irresponsibility at the very least, criminality possibly, and the immorality of the Jewish Holocaust industry. Certainly he has gone to a better place where the judge is not beholden to anyone, where therefore justice is evenhanded, and John should be rewarded for his egregious suffering. I am proud to have known him.

March 19, 2012

Askold S. Lozynskyj

ДУХОВНИЙ ЦЕНТР КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ В США (ОНОВЛЕНО)

Громада св. Андрія
Розбудовує...

St. Andrew U.O.C.
is Expanding...

Духовний Центр Київського Патріархату Spiritual Center of the Kyiv Patriarchate

Architect: Roman Holowka
Builder: RTH Associates

Financed by: Canonon.com
Selfreliance.com

Громада Святого Андрія, як Центр Духовного Єднання вірних Київського Патріархату закликає всіх тих, яким доля Українського Народу і Рідної Української Церкви не є байдужою приєднатися до розбудови Центру Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату в США.

Ми впевнені, що лише Українська Православна Церква Київського Патріархату є єдиною канонічною Помісною Православною Церквою в Україні, а також правонаступницею Української Православної Церкви Київської Русі, Галицько-Волинського князівства та Гетьманської України.

Слідуючі жертводавці доброї волі вже відгукнулися на цей важливий крок в житті Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату в США. Хочемо нагадати, що:

Громада Святого Андрія є благодійна корпорація і без-прибуткова організація. Усі внески на цей проєкт можна відтягнути від податків.

Також, усі внески в сумі \$1,000 або більше будуть відзначенні на таблиці жертводавців при вході нового будинку.

Наша щира вдячність за Вашу активну участь у розбудові Церкви Київського Патріархату.

\$ 55,000 дол. Сестрицтво Св.Софії, Парафія Св. Андрія, Блумінгдейл, Ілліной

\$25,000 дол. Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка «САМОПОМІЧ»

\$ 15,000 дол. Памела і Іван Яресько

\$ 15,000 дол. Наталія Яресько

\$ 11,000 дол. Віктор і Шура Братків

\$ 10,000 дол. Панімавка Валентина і прот. Віктор Полярний

\$ 6,300 дол. Анонімний

\$ 5,500 дол. Марія і Іван Гнип

\$ 5,500 дол. Галина і др. Михайло Темник

\$ 5,000 дол. др. Василь Кіндрачук

\$ 5,000 дол. Марія і Іван Лесняк

\$ 5,000 дол. Humes Funeral Home

\$ 5,000 дол. Роман Головка

\$ 5,000 дол. Церковний Хор Громади Святого Андрія Первозваного в Блумінгдейл, Ілліной

\$ 5,000 дол. Спадщина від бл.п. Теклі Ліщина

\$ 5,000 дол. Цвинтар св. Андрія, Блумінгдейл

\$ 5,000 дол. Надя і Юрій Федорів

\$ 5,000 дол. K and D Fund

\$ 3,000 дол. Михайло і Марія Сущенко

\$ 2,500 дол. Микола Козюра

\$ 2,500 дол. Валентина і Микола Міщенко

\$ 2,500 дол. Іван і Маруся Міщенко

\$ 2,000 дол. Александер і Ганна Німченко

\$ 2,000 дол. Євгеній Руденко

\$ 1,500 дол. Марія і Віктор Одарченко

\$ 1,500 дол. Мирослав Почтар

\$ 1,500 дол. Александер і Євгенія Тищенко

\$ 1,500 дол. Ярослав Сидоренко

\$ 1,100 дол. Петро й Ульяна Лютий

\$ 1,100 дол. Яків і Марія Загура

\$ 1,100 дол. Віктор і Ярина Лютий

\$ 1,000 дол. Вікторія Вайбел

\$ 1,000 дол. Микола Кочерга

\$ 1,000 дол. Ольга Басараб

\$ 1,000 дол. Ніна і Михайло Главчєф

\$ 1,000 дол. Леся Татарко

\$ 1,000 дол. др. Василь і Ліда Трухлий

\$ 1,000 дол. Ольга Дяченко

\$ 1,000 дол. Раїса і Володимир Братків

\$ 1,000 дол. Микола Бондаренко

\$ 1,000 дол. Марія Товстоїят

\$ 1,000 дол. В'ячеслав Партикевич

\$ 1,000 дол. Людмила Мазяр

\$ 1,000 дол. Ірина і Петро Міщенко

\$ 1,000 дол. Тетяна Сакун

\$ 1,000 дол. Василь Вєстровський

\$ 1,000 дол. Лідія Ємець

\$ 1,000 дол. Маруся Савеленко Гнип

\$ 1,000 дол. Іван Деркач

\$ 1,000 дол. Валентина Одарченко

\$ 1,000 дол. Галина і Володимир Смілянський

\$ 1,000 дол. Люба Заковортна

\$ 1,000 дол. Володимир Басараб

\$ 1,000 дол. Михайло і Тоня Криворученко

\$ 600 дол. Микола Маслайчук

\$ 500 дол. Володимир і Соня Лебедин

\$ 500 дол. Віра Кропівна

\$ 500 дол. Дора Грицеляк

\$ 500 дол. Оксана Кушіцька – «Українське Слово»

\$ 500 дол. Лілія Кутова

\$ 500 дол. ОДУМ, Чикаго

\$ 500 дол. Тамара Гюбнер

\$ 300 дол. УГКЦерква свв. Володимира і Ольги, Чикаго

\$ 300 дол. Помаранчева Хвиля – Чикаго

\$ 250 дол. ОЖОЧСУ ім. Олени Пчілка

\$ 200 дол. Нєля Гавриленко

\$ 200 дол. Арк і Марія Ляхів

\$ 200 дол. Марія і Іван Сірик

\$ 100 дол. Люся Козацька

\$ 100 дол. Галина Трегубчук

\$ 100 дол. Петро і Ольга Матула

\$ 100 дол. Віктор і Алла Завалко

\$ 100 дол. Віталій Шумаков

\$ 100 дол. Іванка Богданів

\$ 100 дол. Александер Федій

\$ 100 дол. панство Білінськмі

\$ 100 дол. Таня Гарбуз

\$ 100 дол. Марія і Василь Кушнір

\$ 100 дол. Богдан Дмитренко

\$ 100 дол. Марія Гринчук

\$ 100 дол. Наталія Масник

\$ 100 дол. Володимир Палій

\$ 50 дол. др. Галина Бориславська

\$ 50 дол. Юрій Фігел

\$ 50 дол. Галина і Володимир Фєнканин

\$ 50дол. Анна і Олег Федак

\$ 25 дол. Лєна Шкрєбець

\$ 20 дол. др. Тамара Тимцюрак

ЩО ПИШУТЬ НАШІ ЧИТАЧІ?

Управі Громади св. Андрія УПЦ Київського Патріархату

З нагоди дев'яностоліття життя мого дорогого чоловіка **Олександра П. Северина** прийміть від мене та нашої родини чек на суму \$175 доларів на розвиток й розсилку *Інформаційного Бюлетня* Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату в США.

Сердечно вдячні Вам за точну інформацію з життя нашої Церкви!

Бог Вам у поміч!
Надія Северин

Слава Ісусу Христу!

В пам'ять бл.п. Івана Заковортного висилаю чек в сумі \$500 дол. на Київський Патріархат.

Дякую.

З пошаною
Стефан Матковський

Всечесний отче Вікторе!

Надсилаю пожертву в сумі \$50 дол. на Бюлетень в пам'ять бл.п. Івана

Заковоротного, вірного друга, вірного сина України і вірного діяча в розбудові Української Церкви Київського Патріархату.

Царство небесне і вічна пам'ять.
Леонід Гусак

НАШЕ ВЕЛИКЕ і ЦИРЕ СЛАСИБІ!

Хочемо подякувати всім Вам за вашу жертвенність і заохочення до дальшої праці. Нехай Милосердний, Господь Бог, пошле Вам міцного здоров'я і всього найкращого у вашому житті. Завдяки Вам це вже є 305-е число нашого видання.

Сердечно дякуємо жертводавцям на видавничий фонд "Інформаційного Бюлетня"

24,160 Марія і Іван Гнип
8,300 Надя і Юрій Федорів
4,560 Тереза і Стефан та **бл.п. Володимир Бакум**
2,890 Люба і **бл.п. Іван Заковоротний**
2,795 Лідія Ємець Капустянська і **бл.п. Яків Ємець**
2,775 Галина і др. Володимир Король
2,700 Раїса і Володимир Братків
2,035 Марія Савеленко Гнип
2,060 **бл.п. Віталій** і **бл.п. Катерина Шумаков**
1,930 Раїса і Євген Дижун
1,925 Марія Товстоп'ят
1,900 Надія і Олександр Северин
1,700 Люба і **бл.п. Володимир Шипілка**
1,625 Катя і др. Вячеслав Вестон
1,450 Ляля і **бл.п. Юрій Виbachинський**
1,405 Анна і Олег Федак
1,395 Галина і Олексій Воскобійник
1,390 Іванка і **бл.п. Іван Богданів**
1,250 Лариса і Андрій Івашко
1,240 Галина і Петро Слюсаренко
1,230 Олена Зубенко
1,200 Тамара і Василь Дудка – Канада,
Галина Черинь Паньків і Інна Момотюк
1,140 Мінодора і Анатолій Яцюк
1,135 Ольга і Микола Пайчук
1,125 Оля Гнип Трущ і Григорій Гнип
1,110 Галина і др. Михайло Темник
1,085 **бл.п. Галина Шевченко**
1,050 Марія Ярмоленко
1,025 прот. Георгій Ощипівський та п/м. Віра
1,010 Людмила і **бл.п. Петро Доброноженко**, Євгенія і **бл.п. Осип Головацький**
1,000 Марія і Віктор Одарченко
950 Марія і **бл.п. Петро Салівон**, **бл.п. Ліда** і Іван Безпалій,
Валентина і Андрій Опанащук
900 Віра і Юрій Капустянські
875 Паша і Микола Таран
870 Галина і **бл.п. др. Михайло Воскобійник**
856 Александра і Віктор Братків
850 Ніна і Михайло Главчєф, Лідія і др. Петро Шасно,
Валентина і Василь Косогор
830 Ярина і **бл.п. Віктор Лютий**
800 Марія і Петро Новик, **бл.п. Стефан** і Тамара Фаберовська
790 Віра Самодіна

780 «САМОПОМІЧ» Українсько-Американська Федеральна Кредитова Спілка

775 Ольга і **бл.п. Юрій Вермонт**

760 Ольга і Василь Карпенко, Юрій Сиволап

750 **бл.п. Антоніна** і Леонід Гусак, **бл.п. Людмила** і **бл.п. Євстахій Мазяр**

730 п/м. Поліна і **бл.п. прот. Григорій Крамаренко**,

720 **бл.п. Таня** і **бл.п. Яків Сененко**

700 **бл.п. Леся** і **бл.п. Микола Дудка**

685 Надія і **бл.п. Анатолій Фалько**

680 Надія Лотоцька

651 Катерина Васильченко

650 Петро Корнієнко

610 Андрій Загура

605 **бл.п. Юрій Шеляк**

600 Ольга Петрончак, Ольга і Петро Матула, Ukrainian National Federal Credit Union - New York

570 **бл.п. п/м. Олена** і **бл.п. архєп. Степан Біляк**

550 Леся Татарко

510 Марія і Микола Андріянів

500 Стефан Матковський, Анна і **бл.п. Тихон Кульбіда**,

Галина і Микола Білоус, Марія і Михайло Суценко, Марія і

Василь Краснобрижний, Оля Лак, **бл.п. Неля Дзюба**, Наталія і

Арнольд Бірко, Парафія Святої Тройці, Роялтон, Огайо,

Вікаріат УПЦ КП в США й Канаді, Федір Габелко

480 Анна Боровик

475 Валентина і Микола Міщенко

470 добродійка Валентина і прот. Віктор Полярний

460 Александра і **бл.п. Михайло Габер**

465 Євгенія Громницька

450 Артемісія Никорович

410 Марія і Василь Кушнір

400 "О.Л.", Леся і Юрій Мацик, **бл.п. Олександра** і Василь Дорошенко

390 Елізабет і Микола Ляшенко,

385 **бл.п. Анна** і Петро Макуха

375 Афанасія і Михайло Рачкевич

365 Віра і **бл.п. Василь Масланчук**

360 Наталка і Антін Угляр

350 Валентина і Володимир Мантика, Микола Сороколів,

Лариса і др. Анатолій Вальков, Ліда і Тарас Кохно, Людмила і

бл.п. Михайло Андрійович, Ольга Фрит

335 Отець Н.Н.

330 Марія Кравець

325 Марія і Микола Барнай

320 Соня Гавірко

315 Іван і Сусана Білобронь

305 Любов і Борис Жура, Христя і Ярослав Верещак

300 Леся і Іван Мельник, Алла і Ігор Черний, Марія і Йосип

Серна, Олександр Власенко, Анна і Микола Кучеренко

275 Раїса і **бл.п. Валентин Кохно**

260 Ольга Басараб, Лідія Отрошко

250 Лідія Овечко, Архимандрит Питирим, Ганна Фарбота

240 Лілія і Григорій Гнип, Леся Марченко

235 **бл.п. Віра** і **бл.п. Павло Дубас**

230 Галина і Славко Лин, **бл.п. Татяна** і Микола **Пост**

225 Віра і Едвард Скрип

220 Раїса Шлеґа

210 **бл.п. Ольга Бойко**

200 Рія і Петро Гнип, Галина і Роман Боднар, Леся і др.

Теодор Костюк, Ліда і др. Василь Трухлий, Парафія Св.

Михаїла, Юніондейл, Нью Йорк, Лідія Щербак, Тамара і **бл.п.**

Бруно Моске, Ліда Дрейк, **бл.п. Ольга** і **бл.п. Василь**

Галінковський, Іван Деркач, **бл.п. Василь Луценко**, Надія і

Володимир Сулим, Елеонора і Теодор Бабій, Іван Тищенко

180 Марія і Юрко Бурлій

175 Ольга Федак, Роза і **бл.п. Іван Синило**

170 Оріся Грам'як, Олена Саманго, **бл.п. Анатолій**

Рожнятовський

160 Ана Столець, Ізаура і Володимир Хремко

150 **бл.п. Клавдія Люба** і Василь Мирутенко, Катерина і

Василь Вільчинський, Елізабет і Юрій Ємець, Стефані і

Валентин Ємець, Лариса і Стефан Андрусак-Ємець, Марія і

Олександр Багнівський, Борис Кучинський, Віра і Василь Швець, др. Ліда і Юрій Куриляк, **бл.п. Софія Барусевич**
145 Люба і **бл.п. Павло Войно**
140 Марія Сулківська, Анна Грицик, **бл.п. Лідія Візерканюк**
135 Зінаїда і Віталій Гречнів, **бл.п. п/м. Галина Андріюк**
125 Валентина і Віктор Бабанський
115 Євгенія Грищук
110 Анна Снігач, Ніколас Забродський
100 Марія Антонішин, Петро і Наталія Буняк, Володимир і Ліда Коновал, Ярослав Сидоренко, Маруся і Іван Міщенко, Таня Гарбуз, Віра Кропивна, Добродійка Галина і прот. Ярослав Думанський, Ігор Яремкевич, Богдан Гальчак, Зіна Лупо, Геррі Когн, Леонід Клочко, Ярослав Забродський, прот. Борис Забродський, Соня і Ендрю Гаудер Одарченко, Наталія і **бл.п. Павло Коновал**, Іларіон Хейлик, Катерина О. Северин, Галя О. Северин-Вітінґ, **бл.п. Тарас Зосяк**,
95 Катерина і Микола Злиденний, **бл.п. Дмитро Яременко**, Валентина і Іван Олійник
90 Броніслава і **бл.п. Федір Шкурат**
85 **бл.п. Іван Чернишов**
80 Михайло Дзвінка, Марія і Тоні Зулім, Галина і **бл.п. Василь Гришко**
75 В'ячеслав Партикевич, Л. Мельник, **бл.п. Софія Везайн**, Катерина Довбенко, **бл.п. Роман Балабан**, Петро Кардаш, Раїса і **бл.п. Василь Євтушенко**, **бл.п. Анна Жидовська**
75 Віра Руденко, Іван Сірик, Магдаліна Кавшан
70 Зоя Филипович
65 **бл.п. Володимир Шумило**
60 Наталка Ортіз, Марія Лукасевич, Клара і Володимир Хомяк, Людмила і Андрій Задерей, **бл.п. Іван Пауленко**
55 Александра Медвідь
50 Сусана і Алберт Дідомізіо, Памела і Івась Яресько, Віра і Тоні Лаврішин, Роман Боднарук, Олександр і Євгенія Тищенко, Рімма Івченко, п/м. Людмила і ієрей Іван Телебзда, John and Olya Marie Kueschel, Наталка Флендерс, Леонід Шаргородський, Василина Швейко, **бл.п. Олена Струк**, Дуся і Іван Швець, Люба і Яків Середа, Люба Ведмедик, **бл.п. Марія Рітачка**, Лілія Кіхевка, Інна Врублівська, Іван Доценко, Анна Сухоренко, Парафія Св. Тройці – Бриджпорт, Анна

Степаненко, др. Марічка і Роман Балтарович, І. і Г. Мандич, Хор Осередку Святого Андрія – Норт Порт – Флориди, Віра і Віктор Гаркуша, Таня Чумак, Леон і Юліяна Мазурець
45 Михайло Цар, Люся і Михайло Гарасимів, **бл.п. Андрій Полярний**, Люба і Олексій Шевченко, **бл.п. Василь Кива**
40 Пантелеймон Завірюха, Ірена і др. Володимир Герент, **бл.п. Леонід Лисенко**, **бл.п. Валентина Бранчанська**, Генрі Кальман, Валентина і **бл.п. Ераст Дзюбинський**, Ніна і Володимир Варшавський
30 п/м. Місако і ієрей Павло Королук, др. Андрій Олесюк, Галина Бистрицька, Антоніна Лесь, Михайло Різун
25 Союз Українок – відділ 108, Микола і Ання Данилишин, Влад Смілянський

Надруковані статті висловлюють персональну думку авторів і не обов'язково відповідають поглядам редколегії. Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Рукописи не повертаються. Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти мову надісланих матеріалів.

Подаємо до відома нашим читачам, що в кошти цього двотижневника входить поштова пересилка, вартість якої Вам відома.

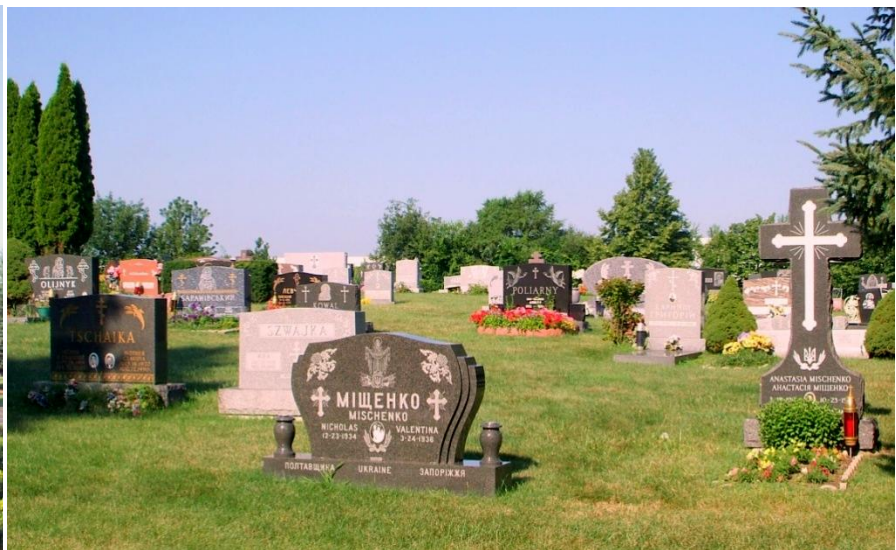
Також друк кожної сторінки коштує сім центів.

Парафія Святого Андрія Первозваного в Блумінгдейл Української Православної Церкви Київського Патріархату в США відповідає за всі кошти друку і розповсюдження нашого видання. Отже, просимо всі пожертви пересилати ЛИШЕ на вище подану адресу Вікаріату і Управа Громади Святого Андрія випише Вам відповідне поквитування.

Просимо виписувати чеки на:

St. Andrew Ukrainian Orthodox Church

УКРАЇНСЬКИЙ ЦВИНТАР СВ. АНДРІЯ В БЛУМІНГДЕЙЛ

Повідомляємо, що при Громаді Св. Андрія Первозваного існує цвинтар на якому спочивають засновники Парафії Св. Андрія. Також, окрема ділянка присвячена воїнам змагань за незалежність України.

На цвинтарі Святого Андрія спочивають багато українців різних віроісповідань.
З початку 1-го січня 2012 року, Рада Директорів ухвалила низче подані ціни:
Місце для могили – повноправні члени парафії \$1,250 доларів,
а інші, не парафіяни \$2,500 доларів.

Відкриття/закриття могил:

Від понеділка до п'ятниці включно \$1,800 дол.

Субота до полудня \$2,000 дол.

Субота від полудня до 3:00 години полудня \$2,200 дол.

За додатковими послугами просимо звертатися до Управи Цвинтаря.

Бажаючих придбати собі місце вічного спочинку на українському цвинтарі просимо звертатися до керуючого справами цвинтаря:

пана Володимира Смілянського тел: (630) 628 8133

**чи до Директора Цвинтаря пана Віктора Одарченка (847) 650 4709 або
SPECWHCHAIRS@SBCGLOBAL.NET**

ДО РЕЧІ. На Провідну Неділю настоятель храму Св. Андрія, разом з церковним хором молитесь і кропить священою водою кожну могилу всіх спочилих.

Selfreliance
Member American National Credit Union

Заснована українцями,
обслуговує українців,
працює тільки на користь
української громади!

Northwest Office

5000 N. Cumberland Ave.
Chicago, IL 60656
tel. 773-589-0077

Palatine Office

761 S. Benton St.
Palatine IL 60067
tel. 847-359-5911

Bloomington Office

300 E. Army Trail Road
Bloomington IL 60108
tel. 630-307-0079

Palos Park Office

8410 W. 131st St.
Palos Park IL 60464
tel. 708-923-1912

Munster Office

8624 White Oak St.
Munster, IN 46321
tel. 219-838-5300

Newark Office

734 Sandford Ave.
Newark, NJ 07106
tel. 973-373-7839

Whippany Office

60-C North Jefferson Road
Whippany, NJ 07981
tel. 973-887-2776

Jersey City Office

558 Summit Ave.
Jersey City, NJ 07306
tel. 201-795-4061

Всі види
фінансових послуг

Українській Громаді
Українська Установа

**Full
Financial
Services**

Home Office: 2332 W. Chicago Ave., Chicago IL 60622
1-888-222-8571
Selfreliance.com

